

Mariin chvalo zpěv

Introit: IK1,26-27 *Pohleďte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné;*

Text: L1,31-56

Písně: 89, 92(1.-3.sl.) 98, 82(1.-3.+poslední sl.)

Hvězda na nebi není důkaz. Je znamením. Děťátko v jeslích není důkaz. Ale znamení! A těhotná Alžběta, o níž se říkalo, že je neplodná, je opět znamením!!! Pro koho? Hvězda pro krále z východu. Děťátko v jeslích pro pastýře a stará Alžběta, která paradoxně otěhotní, pro Marii. Bůh nám nedává důkazy, jen znamení. Pak už je na nás jestli uvěříme!

Marie uvěřila Božímu slovu. To slovo ukázalo na konkrétní osobu Spasitele světa. Marie odpověděla svou poslušností. A tak se stala **prvním člověkem**, který ve víře přijal Božího Syna, jako Spasitele, který vysvobodí lid svůj od jejich hříchů. Něco jako první kosmonaut-Gagarin. Nebo první objevitel Ameriky-Kryštof Kolumbus. Stala se prvním člověkem na zemi, na které se vztahuje pozdější zaslíbení *"Kteřížkoli jej přijali, dal jim moc stát se Božími dětmi!"*(J1,12) Marie uvěřila a neodmítá znamení v podobě těhotné Alžběty. Přijímá je k utvrzení své víry. Proto dychtivě spěchá do hor, do města Judova.

A Lukáš nám vypráví o tomto setkání. Jde o setkání dvou budoucích matek. Jde ale i o setkání dvou plodů v placentách. Setkání Marie s Alžbětou. A setkání krále Ježíše a jeho služebníka Jana Křtitele. Plod v těle Alžběty se pohnul. Něco citelného se stalo v těle Alžběty. Její dítě o sobě dalo vědět! Radostně se pohnulo. Setkalo se s Božím Synem. Co to znamená, nepoznává Alžběta však už svým mateřským instinktem, ale přispěním Ducha svatého, jímž je náhle naplněna. Pocítila pohyb dítěte ve svém těle, ale skrze Ducha svatého ví víc, než je možné ucítit. Ví, že k ní přichází matka jejího Pána. A právě ten je středem celého tohoto setkání. Alžběta ji pozdravuje jako požehnanou a blahoslavenou. Z jejích slov je zřejmé, v čem blahoslavenství Marie spočívá. V tom, že uvěřila. *"Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána."* Ne v nějaké morální bezúhonnosti.

Když skončila Alžběta svůj radostný pozdrav, ujímá se slova dívka Marie. Z jejích úst zní chvalo zpěv. Je to krásnější, než co řekla Alžběta. Alžběta sama patří k těm, kteří naplnění Božích slibů vidí teprve v budoucnosti. Ale Marie už nyní. Svou písní říká: **„Už je to tady, už se slib naplnil“**. Oči sice nic nevidí, ale srdce si je stoprocentně jisté, že mocní padají z trůnů, že jsou poníženi jsou povýšeni a lační mají co jíst. Marie ve veliké víře to vše vidí už jako skutečnost, která se děje. Jak to? Blouzní? Má horečku? Blábolí snad vyčerpáním po dlouhé cestě? Ne! Moc Nejvyššího ji zastínila. Stalo se něco, co bychom také rádi prožili. Zastínila ji moc Nejvyššího! Obsahem jejího zpěvu se stávají mocné Boží skutky. Kupodivu nemluví o tom, že bude mít dítě, ale o tom, že Bůh přijal svůj lid - a to právě proto, co Bůh jí učinil. Zpívá o milosrdenství, jímž kdysi Hospodin ujistil Abrahama a na které nezapomněl. Do jejího chvalo zpěvu se promítá radost, oslavující Boží skutky, jakoby právě teď pochopila slova Žalmů, z nichž skládá svou píseň. Něco jiného je umět Žalmy zpaměti a něco jiného je poznat o čem se v nich zpívá.

Povšimneme-li si v Bibli podobných písní, které složili lidé poté, co se setkali s Hospodinem. Např. písně Mojžíšovy, které zpíval Izrael, nebo Debořina píseň, Zachariášův chvalo zpěv nebo naše dnešní píseň Mariina. Všechny mají něco společného. Tím je **odvaha**. V písních se zpívá o Božích soudech a potrestání viníků. I v té Mariině. Jakoby nám to nepasovalo do atmosféry rozněžněné zvěsti o spasení. Kde se v nich berou ty odvážné tóny? Jsou tam proto, že po skutečném setkání s živým Bohem se myšlení každého člověk posune jinam.

Přirovnějme to k výbuchu sopky. Lidé, kteří byli blízko a přežili, vidí dnes věci jinak. Každý, kdo se setkal s Boží mocí, myslím skutečnou Boží mocí, ne tou, která se

vyskytuje v pohádkách, ale tou, která milionkrát přesahuje síly, na které jsme na zemi zvyklí, vidí věci jinak. Výsledkem takového setkání bývá absolutní ztráta strachu a naprostá jistota, že se Bohu na této zemi nic nevymyká z rukou.

Mariina píseň, ač nejstarší koleda, či vánoční píseň, má v porovnání se všemi pozdějšími koledami a vánočními písněmi cosi výjimečného. Je vášnivá. Je divoká. Před Alžbětou nestojí tichá Marie. Něžná a zasněná panenka, kterou známe z obrázků na zdech kostelů. Je zde Marie hrdá, unešená a nadšená. Žádné sentimentální tóny pacholátka. Nýbrž tvrdá, silná a neúprosná píseň o svržených trůnech, o pokořených pánech, o Boží moci a lidské bezmocnosti. Oslava Boží svrchovanosti!

Kde se to v Marii bere? ... Setkala se s Nejvyšším! Moc Páně ji zastínila. A ona se dostala do v jiné rovině svého uvažování, než pěvecké vánoční sbory dnes. **Marie nezpívá. Marie jáásá!** A v tom je rozdíl. Ona poznala moc Boží. Moc Nejvyššího, která ji zastínila. A ona se najednou ocitla na tomto světě **bez jakékoli stopy strachu**. Každý máme strach, protože naše těla jsou smrtelná. Marie, ač má stejné tělo jako my, strach nemá. Moc Nejvyššího ji zastínila!

píseň

Na začátku jsme slyšeli apoštolova slova, že Bůh si vyvolil to, co je u světa slabé. Tak říká "NA NIC". Svět má rád to, co imponuje. Co dokáže dát najevo svou sílu. Svět drží s těmi, kteří jdou nahoru, ne s těmi, kteří jsou na dně. Ale Marie to teď vidí docela jinak. Vidí jak jinak jedná Bůh. Zpívá: *"Můj duch jáásá v Bohu, mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení."*

Tam, kde je rozum rozhořčen, kde se staví na odpor naše přirozenost, dokonce i tam kde bázlivě couvá naše zbožnost, právě tam je s oblibou Bůh. Bůh mate rozum rozumných a nikdo Mu v tom nemůže zabránit. Jen pokorní věří a radují se z toho, že slavným činí malé a nepatrné. Je to zázrak všech zázraků, že Bůh miluje to, co je nízké. *„Bohu se zalíbilo spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.“ IK1,21* Sestry a bratři, spasení jsme Bohem, který byl v jeslích, Bohem umírajícím na popravišti, Bohem vzkříšeným z mrtvých. Bláznivější zvěst nad tuto není. Zvěst o tom, že Boží milostivá vůle miluje, vyvoluje a činí velkým to, co je nízké, bezvýznamné a nepatrné. Kristus v jeslích! Bůh, co se nestydí za nízkost člověka. Bůh, co jde přímo doprostřed ní. Bůh, který vyvoluje člověka za svůj nástroj. Který činí divy tam, kde je člověk nejméně očekává.

Kde člověk říká „**ztracený**“, Bůh říká „**nalezený**“. Kde člověk říká „**odrovnaný**“, Bůh říká „**spasený**“. Tam, kde lidé své pohledy lhostejně nebo povýšeně odvracejí od lidí vyřizených, od ubožáků a pomatenců, tam, právě tam je Jeho pohled naplněn takovým žářem lásky, jako nikde jinde!!! Nezapomeňme, na to nikdy nezapomeňme!!! Bůh má jiná měřítká na to, co je velké a co je malé, co je hezké a co nevzhledné, co voní a co páchne. On hledal a dosud hledá, aby našel a spasil co už bylo zahynulo! Je to Bůh v jeslích, Bůh vedle hnoje, Bůh na cestách, Bůh bez střechy nad hlavou, Bůh na popravišti a Bůh, který vstal z mrtvých. Ať je mezi námi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši. On hledal aby našel a spasil co bylo zahynulo!!!

Závěr: Tváří v tvář Mariině písni musíme v sobě cosi očistit. Musíme si ujasnit, jak chceme nadále smýšlet o vysokém a nízkém v našem životě. Každý z nás žije s těmi, které nazýváme vysokými a s těmi, které nazýváme nízkými. Každý z nás má někoho nad sebou i někoho, kdo je ještě nižší než on sám. Pomůže nám tato Mariina píseň změnit smýšlení tak, abychom poznali, že naše cesta, má-li být cestou k Bohu, nás nepovede do výšek, ale do hloubek? K těm malým a nepatrným! A pochopíme také, že každá životní cesta, která chce být pouze cestou nahoru, musí skončit v hrůze?! Jaké je naše myšlení? Ten, kdo konečně složí všechnu moc, všechnu ješitnost a povýšenost, ten se může s Bohem na této cestě setkat. A potom spolu s Marií říci: *„Můj duch se raduje z Boha, mého Spasitele.“*

AMEN